

தேவனோடு எதிர்த்துத் தாக்கீக்கிற நீ யார்?

WHO ART THOU THAT REPLIEST AGAINST GOD?

ஒருவேளை நன்றியற்ற இருதயமுள்ள மனுஷர், இவ்வளவு அன்பான தயவுகளைப் பெற்றுக்கொண்ட பிற்பாடு, தேவதூதருடைய ஸ்தானம் குறித்துப் பொறாமைகொள்ள மாட்டார்களா என்று நீங்கள் எண்ணுகின்றீர்களா? இல்லை! ஒரு கணம்கூட இல்லை. கிறிஸ்துமஸ் பண்டிகையினுடைய காலவேளையில் தாயினுடைய அன்பிற்கான விசேஷித்த சான்றுகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டபோது, தாய்க்கு ஒரே பிள்ளையாகக் காணப்பட்ட பிள்ளையின் நன்றியுணர்வின் வார்த்தைகளை நாம் நினைப்பூட்ட விரும்புகின்றோம். அப்பிள்ளையானவன் குழந்தைகளுக்கே உரிய மகிழ்ச்சியுடன் தனது பரிசுகளைப் பார்வையிட்டு, “அம்மா இவைகள் அனைத்தையும், ஒரு சிறு பையனாகிய எனக்காக நீங்கள் ஆயத்தம் பண்ணினீர்களா” என்று கூறுவான். இப்படியே பரிபூரணமான மனுஷருடைய இருதயங்களின் நன்றியுணர்வும் காணப்படும். மனுஷர்கள் இப்பொழுது காணப்படுவதுபோன்று, அப்போது ஆவலைத்தூண்டும் (புதுப்புது) மாற்றத்திற்கு அல்லது அதிக ரகங்கள்/வகைகள் காணப்பட வேண்டுமென அமைதியற்று, பேராவலான, தீய ஆசைகளைப் பெற்றிருப்பதில்லை. இல்லை! “போதுமென்கிற மனதுடனே கூடிய தேவபக்தியே மிகுந்த ஆதாயம்” என்பதை அவர்கள் கற்றிருப்பார்கள் மற்றும் இது அவர்களுக்கு நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கும் (1 தீமோத்தேயு 6:6). புதிதான ஏதோ ஒன்றிற்கான இந்த அமைதியற்ற ஆசையானது இப்பொழுது காணப்படுகின்றது; இது இயல்பான ஒன்றல்ல, மாறாக நம்முடைய அபூரணம் மற்றும் நம்முடைய தற்போதைய திருப்திகரமற்ற நிலைமையின் காரணமாய் உள்ள, இயல்பிற்கு மாறான ஒரு மனநிலையே ஆகும். புதிதான ஏதோ ஒன்றிற்காக அமைதியற்று ஆசைப்படுவது என்பது தெய்வ இயல்பு அல்ல. பெரும்பான்மையான காரியங்கள் தேவனுக்குப் பழையவைகளாகவே இருக்கின்றன; மேலும் பூரணத்தை அடைந்துள்ள அந்தப் பழையவைகளில் அவர் மகிழ்ச்சி கொள்கின்றார். இப்படியாகவே மனுஷன் தேவனுடைய சாயலிற்குச் சீர்ப்பொருத்தப்படும்போது காணப்படுவான்.

தேவனுக்கு மிகவும் உண்மையுள்ளவர்களாகவும், மனசாட்சியின் நிமித்தமாக அதிகம் பாடுபட்டவர்களாகவும் காணப்படும் ஆபிரகாமும், தீர்க்கத்தரிசிகளும் மற்றும் கடந்த காலங்களிலுள்ள மற்றவர்களும், தாங்கள் பட்ட பாடுகளில் பகுதிகூட அனுபவிக்காத, ஆனாலும் மிக அதிகமாய் உயர்த்தப்பட்டவர்களாகிய சிலரைப் பெற்றுள்ள சுவிசேஷ யுக சபைமீது பொறாமை அடைய உரிமைப் பெற்றிருப்பார்கள் அல்லவா? என்று சிலர் கேட்கலாம். இல்லவே இல்லை! தேவன் தம்முடையவர்களுக்கு என்னசெய்ய விரும்புகின்றாரோ, அதைச் செய்வதற்குரிய உரிமையினை உடையவராக இருக்கின்றார் என்பதை முற்பிதாக்கள் அடையாளம் கண்டுகொள்வார்கள்; மேலும், ஆதாம் பெற்றிருந்த தேவ சாயலில் தாங்கள் விழிக்கையில் திருப்தியடைந்திருப்பார்கள் (சங்கீதம் 17:15; 36:8; 63:5; 104:13; எரேமியா 31:12-14). பரிபூரண மனுஷனானவன், அவனிடமிருந்து ஞானமாய் மறைக்கப்பட்டுள்ள ஆவிக்குரிய மகிமையைக்குறித்து அறிந்திருக்கமாட்டான் அல்லது புரிந்துகொள்ளமாட்டான்; மேலும் மனித தளத்தில் தன்னைச் சுற்றியுள்ள மகிமையிலேயே அவன் மிகவும் மூழ்கிப்போனவனாகவும், அளவுகடந்த ஆனந்தத்தில் இருப்பவனாகவும் காணப்படுவான்; இதனால் கண்களால் பார்க்கப்படாததும், வெளிப்படுத்தப்படாததுமானவைகள்மீது ஆசைகள் ஏதும் இல்லாமல் இருப்பான்.

முற்றிதாக்கள்
